

Milček Komelj

SLIKARSKA METAFORA ŽIVLJENJA

V letu 1994 nastala dela Vide Slivniker, predstavljena na razstavi v ljubljanski Jakopičevi galeriji 20 let po slikarkinem zaključku študija na specialki, kažejo v mnogočem novo stopnjo umetničnega slikarstva, hkrati pa že na prvi pogled sije skoznja dobro nam znana in nemudoma prepoznavna Vida, kot avtorica le s poetičnim imenom podpisuje svoje slike. Samo njene so lahko te sijoče in v odtenkih zamolkle ter krhke zeleno-vijolične barve, muzikalne harmonije, zalivi svetlob in tančice, ki se razgrinjajo in urejajo v plameneče prosojna rastlinska tihožitja, ki v resnici niso tihožitja, marveč le čustveno-svetlobni spomin nanje. Skozi docela enak prijem, temelječ v ekspresiji barve in volji po usklajanju likovnih prvin, pa se na teh podobah nenadoma prikazuje življenje v še večji raznolikosti in bogastvu. V njih namreč ne odkrivamo le rož in obrazov, kakršni so bili zastrto vključeni že v akvarije ali zračne planjave njenih najzgodnejših slik, marveč cele človeške postave in skupine: v sijaj draperij ovite harlekine, muzikante, omizja, kontemplativne svečenike ali radoživa dekleta in vilinska bitja. A nikakor ne pojmovane kakorkoli opisno ali ilustrativno enoumno, marveč asociativno, kot v barvno bogatih plasteh, šelestečih omotih in fantastičnih sanjah, kot bi življenje, ki vre v njeni umetnosti, zadobilo zdaj še novo vsebinsko intenzivnost.

Njena umetnost se tako po vsebini kot prijemu – oboje je pri njej docela nerazdružljivo – razkazuje kot ritmizirano utelešenje dinamike življenja, ki se spreminja, utripa in zgošča v zagonetne motivne centre – profesor Nace Sumi jih je ob zadnji slikarkini predstavitvi imenoval plemenita jedra – oziroma v likovna kompozicijska vozlišča, kamor je zgoščena naša vsakokratna pozornost. Vse v njej je nežno, razigrano razčlenjeno, prosojno, lahkotno in čutno ter spremenljivo kot sanje, a vendar docela in samo od tega sveta, namenjeno predvsem za poetično-estetski užitek.

Prekrivanje obrazov, čustveni izlivi, ekspresija migetajoče risbe na bolj abstraktnih slikah in bolj sklenjena forma v zadnjih gvaših z jasno sugeriranimi obraznimi maskami, vse je le neukrotljiv utrip temperamenta, nemira in izraz volje po zajemanju življenjskega vrveža v enigmatično ustvarjalno celovitost, ki jo lahko zajame notranji pogled v vseh njenih plasteh naenkrat, a nikoli ne razgaljeno in neposredno. Tako pojmovani svet je le metamorfoza, ki se preliva in razrašča iz podobe v podobo kot kalejdoskop, njegove slike pa so zato sama živa bitja, ki očem šele postopoma razodevajo svoje plasti in prizore; ovita so v tančico skrivnosti, ki učinkuje izrazito dekliško in si podreja in prilasča vse, česar se slikarkin pohlepni pogled z ljubeznijo dotakne.

Bistvo slikarstva Vide Slivniker je v njenem senzibilnem kolorizmu, strastni

čustvenosti in fantaziji, ki jo zna z velikim okusom usklajati v bogato razčlenjene večpomenske prizore, živeče v njenih očeh kot organska svetovja; vse preobrazbe, ki jih redno prinašajo njene razstave, pa izhajajo druga iz druge in se prelivajo in dopolnjujejo ter zmeraj bogateje nizajo in prozorno plastijo le v vedno novih, zavarovano prikritih motivih. Zato je njena vsakokratna stopnja lahko samo vselej nov izziv, temelječ v njeni izrazito osebni in stabilni poetiki, ki skuša izmikajoče se odprto hkrati zajeti kar čimveč predstavnega in doživljajskega bogastva in s tem ukiniti razlike med predmeti in živimi bitji, rastlinami in ljudmi, med elementi in časi, kristalno formo in polzečim tkivom, ploskvijo in prostorom.

Tako pričujoče najnovejše slike z novim bogastvom skrajno razkošnih senzacij in asociacij pomenijo sintezo prav vsega, kar je umetnico doslej vznemirjalo, a tudi sintezo njene klasične slikarske uravnoteženosti in krhke ekspresije, kristalinične arhitektonike, poetične barve in prosojne svetlobe. Sinteza teh elementov je slikarska metafora življenja, ki zajema vase vse umetničine likovne sestavine in jih gibko organizira v podobo njenega lastnega dojetja, v kateri se skozi mozaično celovitost sveta v brezštevilnih preobrazbah prikrito zrcali predvsem njen med zelenjem in svetlobo ter spomine in sanje razpeti, a nikoli docela razkriti poetično umetniški in dvoumni notranji obraz.